

rende for denne Sags Ordning, naar det siden findes, at det ikke kan blive ved det Princip, som er udtalt af det ærede Udvalg, hvorefter, hvis Loven nu vedtages, dette Princip vilde blive gjældende fra 1ste April 1851; thi det forholder sig vistnok saaledes, som den høitærede Finantsminister har sagt, at Alt, hvad der maatte blive tilbage af Portofriheden, maatte ordnes igen ved en ny Lov, og jeg troer virkelig ikke, at Undtagelserne ere faa. Jeg kan ikke let forestille mig, at man med Hensyn til Postforsendelser, som ssee paa Statskassens Regning, eller som maatte vedkomme Statens Anliggender, vel kan komme til noget andet Princip, end at Forsendelsen maa være fri, istedetfor at betales og senere erstattes. — Det er muligt, at man ved Sagens notere Dverveielse kan komme til et andet Resultat, men det vil dog være betænkeligt at foregribe det endelige Resultat ved en saadan almindelig Bestemmelse, som den, der er sat i Forslaget.

Ogholm: Jeg kan ikke negte, at de Uttringer, der ere faldne i Salen idag over det 2det af Udvalget stillede Forslag, ikke synes mig skiftede eller at egne sig til at have den Tvivl, jeg for min Part og maaskee flere Andre nære om, hvorvidt det der omhandlede Punkt kan ansees for modent til derom at give en endelig Bestemmelse. Jeg troer derfor ikke at kunne stemme for dette Forslag, ligesom jeg i det Hele ikke troer det tilraadeligt at gaae ind paa alt for mange lignende foregribe Lovbestemmelser, naar ikke en paatrængende Nødvendighed byder det. Det forekommer mig dog tildeels, som om en Mand, der byggede sig et nyt Hus, for at fremme det nye Huses Fuldstændelse, forbandt sig til paa en vis Dag at rive det gamle ned. Her er nu oveniføjet endda det Tilfælde, at Bygmesteren selv har erklæret, at han ikke er sikker paa, hvorvidt det nye kan blive færdigt. Skjøndt jeg fra Begyndelsen af egentlig ikke troede at see Knuder ved dette Forslag, idet jeg troede i Ordningen af Forslaget, som siger, at den Portofrihed og Portonedstættelse, som hidtil har været tilstaaet, skal bortfalde, — maaskee at see Muligheden af at opfylde en sliq Lovbestemmelse, ved at antage en ny Bestemmelse angaaende Portofriheden, saa har jeg dog

senere troet at maatte opfatte det saaledes, saavel efter den ærede Ordforers som efter den høitærede Finantsministers Uttringer desangaaende, som om heri laae, at enhver Portofrihed skulde ophøre. Under denne Opsættelse kan jeg da ikke Andet end slutte mig til den ærede Taler, der, saavidt jeg forstod ham, har henstillet til Udvalget, om der ikke, forsaavidt dette Forslag ikke skulde gaae igjennem, til næste Behandling af Sagen kunde stilles et Forslag, som skulde gaae ud paa at yttre Thingets Dverbeviisning om Usikkerheden af, at den omhandlede Portofrihed muligens kunde blive aldeles hævet, eller at den i ethvert Fald kunde blive reguleret og ordnet paa en bedre Maade, end den nu er.

Dahl: Jeg kan ikke negte, at jeg ogsaa har adskillige Betæneligheder ved dette Forslag, saaledes som det er stillet af det ærede Udvalg. Det kan jo maaskee have sine Betæneligheder saaledes at ville afgjøre en saadan Sag, uden at man med det Samme afgjør, hvorledes den skal indføres i det virkelige Liv. Det vilde imidlertid ikke for mig være det Afgjørende, hvis jeg iøvrigt ansaae Sagen for i hoi Grad vigtig eller paatrængende. Men jeg har den Dverbeviisning ifølge de Udtalelser, som have fundet Sted fra den høitagtede Finantsministers Side, at det ikke er nødvendigt at optage en saadan Bestemmelse for at paaslynde det, som man i denne Retning maatte attraae, og jeg veed heller ikke, hvorfor man skulde sætte det paa den Maade, som den ærede første Landstingsmand for femte Kreds (Stampe) har foreslået, nemlig at det skulde ordnes ved Lov, hvorledes dermed skulde forholde, hvilket jeg troer omtrentlig var Tanken i hans Tale, idet han da forudsatte, at denne Portofrihed i alt Væsentligt skulde ophæves, deels fordi jeg, som jeg før ansøgte, ikke anseer det nødvendigt at tage en saadan Bestemmelse for at paaslynde Sagen, men deels ogsaa fordi jeg af en anden Grund vilde ansee det for urigtigt, navnlig med Hensyn til, at en saadan Bestemmelse nærmest synes mig at maatte sigte til, at man vilde søge at forebygge Sagens Afgjørelse ad administrativt Veie. Men det er der jo ikke Tale om. Den høitærede Finantsminister har